

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 282/05
05.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латинковића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојништва у покушају из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, решавајући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду, К. 171/03 од 13. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, дана 05. априла 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Београду К. 171/03 од 13. децембра 2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, К. 171/03 од 13. децембра 2004. године, оглашен је кривим АА, због кривичног дела разбојништва у покушају из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци. На основу одредбе члана 196. став 4. ЗКП, оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала и утврђено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд уважавањем жалбе преиначи побијану пресуду, тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 406/05 од 09. марта 2005. године, предложено је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог и потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета заједно са побијаном пресудом и изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављене жалбе, нашао:

Жалба није основана.

Битне повреде одредаба кривичног поступка, нису учињене у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, као ни повреде кривичног закона на штету оптуженог, оценио је Врховни суд, испитујући побијану пресуду по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2.

Законика о кривичном поступку.

Иако се бранилац у жалби позива на повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, као један од разлога за побијање и укидање првостепене пресуде, ове повреде нису учињене, већ је, напротив, пресуда образложена целовитим, јасним и логичним разлозима, који су непротивречни – како са списима предмета, тако и међусобно, те сагласни са изреком. Сваки сегмент изреке пресуде, било да се односи на чињенична или правна питања, поткрепљени је ваљаним разлозима, те пресуда садржи целовиту оцену изведених доказа, уз отклањање свих евентуалних нејасноћа, дајући прихватљиве аргументе зашто је поједини доказ послужио, које одлучне чињенице су из њега утврђене, и шта је основ за такву оцену суда. Ово је делимично одговор и на жалбене наводе који указују на недостатке чињеничних закључака у пресуди.

Наиме, у жалби се понављају примедбе бранилаца на валидност доказа изведених читањем записника о криминалистичко-техничком извештају са лица места, јер нема трагова који указују на оптуженог АА као извршиоца кривичног дела. Такође, записник о препознавању, односно препознавање оптуженог није ваљан доказ, јер је оштећеној показана фотографија оптуженог пре препознавања.

Ово је понављање приговора и примедба браниоца на изведене доказе, који су већ ваљано оцењени у првостепеној пресуди. Врховни суд прихвата у потпуности ове разлоге из побијане пресуде, где суд даје правилне аргументе којима се депласирају приговори браниоца, а веродостојност изведених доказа не доводи у питање.

У жалби нема нових чињеничних момената или доказних предлога уз помоћ којих би се ове чињенице провериле, а одбрана оптуженог оценила у другом светлу.

Сведок оштећена ББ детаљно је и доследно описала ток критичног догађаја (што суд интерпретира на страни 3-ој и 4-ој пресуде), те поступање оптуженог АА. Оштећена исказује да је приликом пријављивања догађаја органима унутрашњих послова, дала опис човека који је напао, да је добро видела лице, па када је фотографија оптуженог објављена у новинама, препознала га је и отишла поново у станицу полиције, где је обављено препознавање. При томе оштећена је описивала са сигурношћу оптуженог као извршиоца кривичног дела, указала на њега међу лицима присутним на препознавању, а то је поновила и на главном претресу.

Будући да је бранилац, према стању у списима предмета, присуствовао препознавању оптуженог, те да је иста радња обављена у свему сагласно одговарајућим кривично-процесним одредбама, овој радњи прикупљања доказа не може се приговорити ни са становишта законитости и правилности њеног спровођења.

Такође, нема сумње ни дилеме о томе да је оштећена говорила истину и да је са извесношћу препознала оптуженог АА као нападача. Код суочења на главном претресу оштећена је и даље била категорична, чак је указала суду на карактеристике у изгледу оптуженог – "слабе зубе", у шта се суд уверио и констатовао на записник.

Сведок ВВ, истражни судија, сачинила је записник о препознавању, па је описала процедуру и организацију надлежних органа и овлашћених лица код препознавања, а при томе искључила категорично сваку могућност да је оптужени могао видети оштећену, друга лица – службена и друга лица или чути њихов међусобни разговор.

Сви остали изведени и прикупљени докази сагласни су са овим доказима, те из њих произилази чињенично стање као у изреци, а супротна одбрана оптуженог, неосновано се понавља у жалби браниоца.

Суд је на одговарајући начин проверио и алиби оптуженог и утврдио да је исти неприхватљив, па према томе нема утицаја жалбени навод браниоца везан за чињенично утврђење идентитета оптуженог, као извршиоца кривичног дела.

У објективном смислу радње оптуженог АА, утврђене су потпуно и правилно, а исто је и са субјективним елементима бића кривичног дела у питању.

Наиме, суд је извео доказ вештачењем психичког стања и здравља оптуженог и зрелости личности путем вештака судско-психијатријске струке, па је утврдио да се ради о емотивно незрелој, психопатски структурисаној личности. У време извршења кривичног дела оптужени је био способан да схвати своје поступке и да управља њима, па је и кривично одговоран. Оптужени АА поступао је са директним умишљајем, свестан дела и управо је хтео наступање штетних последица, а није било околности које би искључиле његову кривичну одговорност.

На описани начин остварени су сви законски елементи бића кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС које је остало у покушају (у вези члана 19. КЗ СРЈ), јер због описаних објективних околности, као и реаговања трећих лица која су се затекла на лицу места, након запомагања оштећене, није успео од ње да одузме ташну, па је побегао са лица места.

Наиме, оштећена ББ дозивала је у помоћ, па су станари из оближњих зграда изашли на прозоре и интервенисали вербално ради прекида напада оптуженог, што је довело до тога да исти напусти лице места. Од нужних елемената сложене радње кривичног дела разбојништва, оптужени је успео да оствари само први, а то је да физички нападне и употребом силе (оштећену је оборио на тло, ударао ногама по глави и телу, настојећи да јој одузме женску торбу), настојао да сломи отпор оштећене у намери да од ње одузме покретне ствари и оствари противправну имовинску корист, у чему није успео због претходно наведених околности.

Одлука о казни је предмет жалбе браниоца, такође, али је Врховни суд оценио као неосновану и са тог становишта. Одлука о казни из побијане пресуде правилна је и ваљано образложена. Наиме, првостепени суд утврдио је околности у смислу одредбе члана 41. КЗ СРЈ (сада ОКЗ), па је од олакшавајућих околности оценио да је оптужени ожењен, отац четворо деце, да живи у тешким имовинским приликама, као и да је дело остало у покушају (члан 19. став 2. КЗ СРЈ).

Од отежавајућих околности правилно је цењена ранија осуђиваност оптуженог АА за истоврсна кривична дела, па је оптужени и даље наставио са вршењем истих кривичних дела, док је у конкретном случају ваљало ценити и прекомерну физичку силу, која је у датој ситуацији према оштећеној ББ била и непотребна, ради савладавања њеног отпора.

С`тога је Врховни суд оценио да је казна затвора у трајању од две године и шест месеци сразмерна тежини и степену друштвене опасности учињеног кривичног дела и посебно оцени степену друштвене опасности и кривичне одговорности оптуженог као извршиоца, имајући у виду све наведене релевантне околности, те да је као таква подобра да испуни захтеве генералне превенције, односно оствари сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 5. став 2. и члан 33. КЗ СРЈ – сада ОКЗ).

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Председник већа-судија,

Никола Латинковић, с.р.

Записничар,

Гордана Маравић, с.р.

За тачност отправка

